

Hazafelé

*Nyárfák zizegő terében jövök,
zsombékháton billegve hazáig,
sosemlátott ösvényeket tiprat velem
a szorongás,
oldalamba préseli kőbordáit.*

*Kezemhez nőtt ócska bőrönd
mázsás fekete gond,
esteledik, már az éggel rokon előttem
a csillagos domb,
s a hátamban érzem, ahogy a berket átlépik,
a vasúti fények puha ütközőit.*

*Holdsarlós kertben
tócsák ezüstlevelein járok,
ajándék dombon, kazlak puha öleléséből
ablakunkra látok,
a csend fekete nyalábjain túl a fényben
anyám hajladozik éppen,
árnya rávetül a bokrok falára,
megül szépen, nem csapódik ki az éjszakába.*

*Vak már az ajtó-szem, min váratlanul
majd belépek,
vetetlen még az ágy, tudom,
hova ledönt az éj, ha vége
ölelésnek, mesének,
hol nyitott szemmel gondolkozom még sokáig,
ne csak érezzem, értsem is a jóérzést,
mely határról határra
űz, hajt a szeretet korbácsaival
szűkebb hazámba.*